

la farga

Revista de Salt

Any XXV. Núm 207 - gener 2004 - Preu 1,80€

Activitats del mes

CASA DE CULTURA "LES BERNARDES"

Curs de Shiatsu. Dies 13, 20 i 27 de gener.
Professor Hideo Asai.
Temes de salut mental de nens i adolescents a l'abast de pares i educadors. Dies 22 i 29 de gener. Dr. Josep Cornellà.

Exposicions:

Marta Font i alumnes (3 sales)
Fotos cavalcada de reis (des de 2ª quinzena).
Porxo

HOTEL ENTITATS

Audovisual. La Patagònia. Agrupació fotogràfica de Salt. Dia: 30 de gener. Hora: 20h.

BIBLIOTECA JAUME MINISTRAL I MASIÀ

El racó dels contes. Dies: 16 i 30 de gener. Hora: 18h.

BIBLIOTECA D'EN MASSAGRAN

El racó dels contes. Dies: 8 i 22 de gener. Hora: 18h.

CASAL DE JUBILATS

Excursió a les coves de Sant Ignasi de Loyola (Manresa). Dia: 22 de Gener. Hora sortida: 8:00h del matí. Parada per esmorzar. Dinar al restaurant "Can Puig". A la tarda musica en directe, humor i poesies. Berenar amb moscatell. Preu: 26 euros. Per més informació telf: 972-23 21 80

Subscriuiu-vos a

la faRga
revista de Salt

*És la manera més
còmoda de tenir-la
Preu: 12 € anuals*

Les entitats que vulguin incloure les seves activitats en l'Agenda de La Farga, poden fer-les arribar al correu electrònic: lafarga_revista@terra.es

teràpia del dolor

**Non horari de visites: dilluns de 10 a 1
del matí, dimarts i divendres de 5 a 8**

c/ Francesc Macià, 18, 4t 3a
17190 SALT

tel. 972 40 10 46 Massatges - Acupuntura - Recuperador electrònic - Ultra so

DES DE 10 €

Índex

<i>Agenda</i>	2
<i>Editorial</i>	3
<i>Entrevista</i>	4
<i>Cultura</i>	7
<i>Ensenyament</i>	9
<i>Notícies</i>	10
<i>Música</i>	11
<i>Opinió</i>	12
<i>Natura</i>	13
<i>Gent Gran</i>	14
<i>Gastronomia</i>	15
<i>Esport</i>	16
<i>Demografia</i>	18
<i>Poti-poti</i>	19

Ara que tot ha canviat

S'ha acabat. El partit polític que durant els darrers vint-i-tres anys ha ocupat el govern de la Generalitat, la federació de CIU, ha perdut, per mèrits propis, l'hegemonia que d'una manera o altra ha mantingut des de que hi ha democràcia. Caldrà veure que passa amb el futur d'aquesta federació de partits nacionalistes moderats de centre-dreta ara que perden el seu líder històric i el poder que durant tants anys han sostentat. D'altra banda, pel PSC i en Maragall era ara o mai. I els hi ha anat d'un pèl. El seu missatge de canvi no ha quallat i ha davallat estrepitosament en contra del que pronosticaven les enquestes. Resulta que el primer partit de l'oposició ha perdut tant o més que el partit que ha governat durant més de dues dècades, sense ser capaç de superar-lo. Això significa la fi del bipartidisme i les formacions polítiques minoritàries ja no ho són tant. Sembla que IC-V ha recuperat suport en nom d'un veritable eco-socialisme que ara tindrà l'ocasió de demostrar al front de la conselleria de medi ambient. El PP consolida la seva representació però deixant d'ésser decisiu i passant a ser la quarta força política. A diferència de la resta de l'estat, a Catalunya esdevé una força residual que es margina voluntàriament dels projectes de la resta de formacions. ERC, que ha doblat en vots i en diputats arreu del territori, inclosa l'àrea metropolitana de Barcelona, no vol repetir l'error de les eleccions de 1980. Aleshores, van caure en el parany ofert pel partit que per sorpresa havia guanyat les eleccions perdent al seu favor bona part del seu espai electoral. Ara volen convertir-se en el partit hegemònic nacionalista. Han estat els autèntics vencedors de les eleccions, i la prova està en que han assumit la presidència del Parlament, la conselleria en cap, cinc departaments i han decidit el nom del futur president de la Generalitat. Ara caldrà veure com justifiquen el pacte tripartit i com s'articula un govern que no acabi convertint-se en una olla de grills. Al mateix temps, un PSC lligat de mans i peus haurà d'equilibrar aquesta dependència política amb la relació amb els seus socis espanyols. En tot cas, era una qüestió d'higiene democràtica que es produís una alternança en el poder. Molts joves d'aquest país que ja gaudeixen del dret a vot només han conegut un president. Els reptes extraordinaris que presenta la propera legislatura, amb la redacció del nou Estatut inclosa, serà una prova de foc per a totes les formacions. Ens trobem en un nou escenari polític que demanda molts pactes i molta cintura. Els vots dels ciutadans els han donat una oportunitat que pot representar l'inici d'un nou règim polític al nostre país que acabi amb els vicis de tants anys del mateix. És l'hora de fer realitat el que els seus discursos i programes polítics prometen des de fa temps. Desitjem-los sort i un bon govern, estable i valent, pel bé de tots.

La Farga no se solidaritza necessàriament amb les opinions expressades en els articles signats. La Farga autoritza la reproducció dels articles sempre que se n'indiqui la procedència

PREMI TRES DE MARÇ DE 1989

membre de

ACPC
Associació
Catalana
de la Premsa
Comarcal

ANY XXV NÚM 207 GENER DE 2003

EDITA: Casal de Jubilats de Salt
Passeig Verdager, 1

Tels 972 23 04 98, 972 23 85 78

A/e: farga@viladesalt.org

COORDINADOR: Ramon Torramadé

CONSELL DE REDACCIÓ: Joan Boada, Agapit Alonso i Pont, Ramon Torramadé, Andreu Bover, Salvador Sunyer, Carme Torrent, Joan Corominas, Agnès Cabezas i Lluís Mateu

COL·LABORACIONS: B. Pérez, Josep Boo, Joana Ferrer, Pere Martí, Oriol Pallàs, Josep Ros, Narcís Presas, Josep Fuster i Cristina Boada.

PORTADA: Picaporta.
Fotografia Manel Xifra

MAQUETACIÓ: David Garrido

CORRECCIÓ I ESTIL: Toni Rusalleda

DISTRIBUCIÓ: Josep Palmarola

ADMINISTRACIÓ: Joan Boada

IMPRESSIÓ: Imprempta Pagès

DIPÒSIT LEGAL: GI-365-79

Joan Figueras: un pianista *in crescendo*

Són uns quants els artistes que, sense haver aclaparat els mitjans de comunicació, viuen del que els agrada. Passant èpoques de tots colors, milloren el seu art de mica en mica, dia a dia, aprenent a base del treball pràctic i d'una total dedicació. Fellini va dir en una ocasió que fer pel lícules era

com fer sabates: com més en fas, millor et surten!

I aquesta podria ser l'explicació de la trajectòria de Joan Figueras, que des que va decidir dedicar-se al rocambolesc món de la música no ha deixat cap sola de sabata sense passar pels pedals d'un piano. Músic d'estudi en diverses ocasions - produint i tocant en diferents projectes- però sobretot de directe, ha tocat en orquestres, concerts de corals, recitals de cantants i bandes de jazz. Per fi, compta amb el seu propi disc cosit i enllustrat a la seva mida:

Viviendo ahora.

- Com comença la teva relació amb la música?

Suposo que va ser perquè el meu pare era músic i viure amb un instrumentista a casa, vulguis o no, marca molt.

- Què tocava el teu pare, música clàssica?

No, era músic de ball, tocava la trompeta en algunes orquestres. I de fet, en un primer moment jo volia ser trompetista, per mimetisme del pare, suposo. Però com que ell sabia lo dur que resultava tocar la trompeta em va dir: *tu estudia tres o quatre cursos de piano i després et passes a la trompeta...*

- I el piano et va enganxar...

Em va ben enganxar... vaig veure que si ho volia fer bé necessitava dedicació pura i dura al piano i realment és un instrument completíssim que requereix molt temps de dedicació.

- Així vas seguir un ensenyament clàssic de piano?

Sí, sí. Vaig fer la carrera clàssica que en aquell moment eren 8 cursos de piano oficial. Però ja des dels primers anys que em va interessar la música moderna i m'anava espavilant per la meua banda, escoltant discs, *traient* cançons al piano, comprant partitures... I vaig seguir paral·lelament les dues branques. A més a més, vaig tenir la sort que el meu pare no pensava com molts altres pares que creuen que si els nens toquen altres peces més modernes es despistaran. Al revés, sempre va potenciar que continués investigant i fent coses; sempre i quan portés bé els cursos, és clar. Fins i tot hi ha molts professors que pensen que si els seus alumnes aprenen cançons modernes agafaran

vicis i, tot al contrari, això fa que es tingui una visió molt més completa de la música.

- I t'has dedicat a l'ensenyament en alguna ocasió?

Sí, sí, jo faig classes de piano modern.

- Això està bé, perquè potser hi ha una mica de buit en aquest àmbit, no?

A Girona bastant, tot i que hi ha una Escola de Música Moderna a Santa Eugènia, comparant-ho amb altres llocs com Barcelona o altres ciutats, hi ha un buit bastant important. De fet, jo el que faig és seguir una mica la idea personal que té cada alumne. Jo li faig el patró d'allò que necessita per arribar allà on vol arribar; des de professionals de la música de ball que volen aprendre ritmes de salsa o swing; nens que han vist que la part més clàssica no els agrada i volen

provar per un altre cantó; fins a mestresses de casa que volen aprendre algunes cançons dels Beatles o de l'Elvis. Diguem que sóc una espècie d'alternativa al que no vol seguir la carrera. I és divertit. Ens ho passem bé.

-I el Jazz?

Aquí hi ha un tema que crec que molta gent té malentès. I és que a mi molts em veuen com un músic de Jazz i jo no ho sóc pas. Jo vaig començar amb el Pop. El meu primer ídol va ser Gilberto Sullivan. Quan vaig descobrir aquest personatge em vaig adonar que realment m'agradava molt la música. Em vaig comprar tots els discos d'aquest cantautor irlandès i el vaig mimititzar, vaig copiar la manera que tocava. I a partir d'aquí ja va venir l'Elton John, després Billy Joel, i tot seguit Stevie Wonder, que ja va ser un pas cap a aquest gènere. De totes maneres, si jo m'hagués de definir no em definiria mai com un músic de Jazz. Toco Jazz i tinc certa formació d'aquest gènere, però jo diria que sóc un músic de música moderna en general perquè no m'he dedicat exclusivament a aquest estil.

- El disc que sortirà ara, *Vivendo ahora*, són temes teus. Com és això de compondre?

Posar-me a compondre em fa molta mandra sempre. Compondre és triar a cada instant, cada frase, cada nota, dins de mil opcions possibles més... és dur. I mai estàs segur d'haver triat l'opció més correcta. Per això arriba un punt en què has de parar, has de deixar la cançó per acabada i, en tot cas, si fa falta ja en farem una altra de millor. Si no, et tornaries boig.

-I treballes juntament amb el lletrista?

No, fem com l'Elton John i en Bernie Taupin que treballen per separat. En Bernie escriu lletres a casa seva, sense haver parlat de res amb l'Elton John i després ell hi posa música. Jo ho faig al revés, almenys fins ara ho hem fet així, jo faig la música i després la dono al lletrista. En el cas del disc, els lletristes han estat Antonio Troyano i Joan Boixeda.

En alguna ocasió els vaig dir per allà on m'agradaria que anés el tema, però amb total llibertat. Sempre que tingui una certa qualitat, a mi em va bé. I així ha sigut, els lletristes amb els que he treballat són d'una gran qualitat. I per cert, les lletres del disc són en castellà.

-Surt com surt...

No, no, això està fet amb projecció comercial. És una opció totalment comercial.

-Això de la llengua és un tema complex. Manu Chao deia en una entrevista que no sempre pots cantar en la llengua que voldries, a vegades surt el que surt... i avui dia amb tanta influència de la música anglosaxona, a vegades et surt més ràpid una melodia en anglès que no pas en català o castellà...

Mira Dover, o molts altres grups. I és que només faltaria que no hi hagués la possibilitat de triar la llengua amb què vols cantar. De la mateixa manera que pots decidir quin estil tocaràs; no perquè siguis català has de tocar sardanes o havaneres. Aquí ja entrariem en polèmiques com la del Rock Català, perquè què és això de Rock Català? De fet és Rock cantat en català, perquè l'estil és anglosaxó totalment, exceptuant algun grup en particular. Són polèmiques d'aquelles que es creen més a nivell *visceral* que no pas intel·lectual, però jo, gràcies a déu, n'estic bastant fora. M'estimo aquesta terra també, però crec que hi ha moltes altres

maneres de demostrar-ho.

- Has treballat sovint amb cantants, fins i tot amb la Nina, ara més coneguda que mai. Com és això de treballar amb vocalistes? És certa aquesta imatge de primera figura que a vegades es té?

Hi ha de tot. Hi ha la diva que realment no té motius per ser diva i hi ha la humil que sí que tindria motius per ser-ho. Cas particularment difícil a nivell d'entendre'ns no n'he tingut cap. D'alguna manera, quan s'ha de treballar amb cantants, ja et poses un xip especial, i amb això no vull dir que siguin gent rara, sinó que és un tipus de treball diferent al que fas amb un instrumentista. T'has de basar amb la veu que té i a partir d'aquí intentar comunicar el que el compositor o l'artista vol que es comuniqui. És un tracte molt més intern, personal. De fet, la veu és l'instrument més personal que hi pot haver, ve ben bé de dins. En general he tingut la sort de treballar amb gent molt maca i molt bona i gaudir-ne molt. En l'enregistrament del disc m'ho he passat molt i molt bé. Hi ha hagut col·laboració total per part de tots els músics i m'he sentit privilegiat.

- Quin creus què és el paper que juga la música avui dia? Hi ha prou ensenyament musical a les escoles? Hi ha sensibilitat musical o la gent compra una mica allò que va de número 1 a les llistes?

La gran majoria fa allò que se'ls indica que facin. En aquest cas,

el poder de la televisió és total. És una barreja entre una mica d'ignorància, de no tenir un criteri massa desenvolupat i deixar-se portar. No parlo de tothom, també hi ha gent que no, però sí la gran majoria. També el fet que una música sigui senzilla, molt rítmica, fa que no hagin de pensar. I això es tradueix no només en la música sinó en els programes de televisió, els que tenen més èxit són aquells en què no s'ha de pensar gaire. Amb aquest aspecte sí que estic una mica preocupat, perquè escoltar, veure, gaudir d'una obra d'art vol cert esforç de l'espectador i això s'està perdent, la gent no vol esforçar-se.

- Sí, potser s'ha tendit més a explotar la branca lúdica de la música que no pas a entendre-la com un fet cultural amb grans qualitats expressives...

I que consti que això és així perquè realment es dirigeix a la població cap aquí, és total el bombardeig. És un tema molt complicat.

- I així, què penses tu d'Operación Triunfo?

Siguem sincers, com a feina, *collonuda*. Tothom qui treballa allà jo crec que fa molt bé de treballar-hi, perquè ens hem de guanyar la vida. Ara, res més. El que vull deixar ben clar és que encara que no opini gaire bé d'Operación Triunfo reconec que si em sortís l'oportunitat de treballar-hi diria que sí. Perquè sóc un professional i el que necessito és guanyar-me la vida, però això no vol dir que hi cregui. Altres professionals que hi treballen que conec, i no ha de ser la Nina, ho fan per la feina en si. No deixa de ser un programa

de màrqueting, és un Gran Hermano que s'ha intentat amagar una miqueta perquè sembla que allà hi treballen. De totes maneres, la idea que en quatre mesos es pot triomfar és totalment falsa, triomfen perquè surten cada dia a la televisió, i punt. És un engany molt ben portat. Ara, amb això no vull dir que si m'oferissin de treballar-hi no hi aniria, amb això vull ser molt sincer, perquè és una feina que està bé.

- Quina és la feina més pal que has hagut de fer?

Ostres... ja n'he fet alguna ja... suposo que algun casament... Ah! Una de les actuacions en què ho vaig passar més malament va ser una vegada que jo acompanyava una coral de Barcelona i tocàvem al Palau Sant Jordi i es van oblidar de portar un piano. Vam haver d'anar a buscar un sintetitzador d'aquests que sonen terrible i les dues cançons, que devien durar poc més de 5 minuts en total, em van semblar 100 anys! Però n'hi hauria moltes altres que ara no recordo. Saps que em passa?, que tinc memòria molt selectiva i si ho he passat molt malament ho oblidó. Em passa el mateix amb l'època en què tocava música de ball amb orquestres, hi ha molt pocs pobles que recordi si hi vaig estar o no; si va passar alguna cosa concreta me'n recordo, si no, no.

- I la més divertida, aquesta potser sí que la recordes?

Ens ho passàvem molt bé fent la Cavalcada de Reis de Girona, perquè els que hi tocàvem ens fèiem un fart de riure... la gent no s'ho pot arribar a imaginar com de bé ens ho passem només per no

pensar en el fred!

-I cap on creus que van les tendències actuals en música, amb l'aplicació de les noves tecnologies, la mescla de gèneres, etc. Quin és el futur de la música?

Jo no t'ho sé pas dir, l'únic que et puc dir és que sempre hi haurà música bona. Sempre hi haurà la clàssica, sempre hi haurà el Jazz, i sempre hi haurà músics fent bona música. I paral·lelament sempre hi haurà una tendència que, respectant els gustos de tothom, no considero música. Per mi, és una altra història, és tècnica aplicada a la música o música aplicada a la tècnica que ja té el seu públic concret. I després hi haurà també tota la part més lúdica, perquè s'ha vist que el gran poder de la música és el comercial. Et seré franc, cap on va, no és que m'importi gaire.

El que sí que sé és que sempre hi haurà bons músics fent bona música i jo intentaré quedar-me al seu costat, almenys per escoltar-los, i amb això ja em tranquil·litzo. Probablement, però, la bona música sempre serà per a minories.

Agnès Cabezas

Agència de la propietat immobiliària
Administració de finques Gestoria Administrativa

Av. Jaume I, 44 baixos - Tels 972 20 88 54/972 20 13 55
Fax 972 21 46 08 - 17001 GIRONA
Passeig Païssos Catalans, 147 - Tel. 972 24 44 92 - 17190 SALT

núm. 218

auto-sport
VEHICLES TOT TERRENY

TOTES LES MARQUES 4X4

SERVEI: SPORT GARAGE

Passeig Marquès de Camps, 1-3 - Tel. 972 23 78 83 - 17190 SALT

A voltes, a les adolescències de les literatures renaixents els neix a la impensada un floronco de mal curar, anomenat poeta, que no les enlletgeix com les engranissades als jovincells, sinó que les empeny a noves aventures, però que trepitja l'ull de poll dels literats amb afany d'immortalitat. Un poeta de més a l'escalafó, pensarà algú, no ens fa cap mal ni cap bé. Al cap i a la fi de ximple i de poeta tothom n'és una miqueta.

Tanmateix el versaire nounat no fa ombra als col·legues entronitzats mentre no gosi traspassar la frontera sagrada de la popularitat. Mentre es mantingui dins el clos de poeta que promet, allò és una bassa d'oli. Ai, però, si s'enfila més amunt, alça el cap per damunt de crítics i cenacles i esdevé un poeta popular. Llavors li cauran a sobre totes les malvestats del món i intentaran rebaixar-lo a l'estatura dels nans i al rang dels il·letrats.

-El poeta ha de ser culte o popular- diuen els savis.

-Culte i popular no pot ser?

-Impossible!- pontifiquen.

-Si l'enveja es tornés tinya!

Aquest cas s'ha repetit en la literatura catalana dels darrers segles tres vegades: Mossèn Cinto Verdaguer, Josep Mª de Sagarra i Miquel Martí i Pol.

Martí i Pol era un poeta autodidacte, amic de molts bons mestres i mestre de molt bons amics. La seva obra es fruit de tres llargues etapes.

Primera: creix i es fa home en un món que no li

agrada i que estima.

Segona: es rebel·la contra aquest món de mentida i comença a llançar el seu missatge comunitari.

Tercera: madura amb la malaltia, creu més que mai en la humanitat i la seva poesia cristal·litza en un diàleg esperançat.

Us transcrivim un poema de la primera etapa com a tast, però us recomanem la lectura reposada de les seves obres. Són a la Biblioteca Municipal. Feu-ho, no us en penedireu.

L'ELIONOR

**L'Elionor tenia
catorze anys i tres hores
quan va posar-se a treballar.
Aquestes coses queden
enregistrades a la sang per sempre.**

**Duia trenes, encara
i deia: "sí, senyor" i "bones tardes".**

**La gent se l'estimava,
l'Elionor, tan tendra,
i ella cantava mentre
feia córrer l'escombra.**

**Els anys, però, a dins de la fàbrica,
es dilueixen en l'opaca
grisor de les finestres,
i al cap de poc l'Elionor no hauria
pas sabut dir d'on li venien**

**les ganes de plorar,
ni aquella irreprimible
sensació de solitud.**

**Les dones deien que el que li passava
era que es feia gran i que aquells mals
es curaven casant-se i tenint criatures.**

**L'Elionor, d'acord amb la molt sàvia
predicció de les dones,
va créixer, es va casar i va tenir fills.**

**El gran, que era una noia,
feia tot just tres hores
que havia complert catorze anys
quan va posar-se a treballar.**

**Encara duia trenes
i deia: "Sí, senyor" i "Bones tardes"**

Salvador Sunyer

Comerc
TURRÓ, S.A.

VENDA I LLOGUER DE MAQUINARIA
I UTILITATGE PER A LA CONSTRUCCIÓ

Passeig Països Catalans, 56 - 17190 Salt
Tel. 972 23 37 31 Fax 972 24 11 81

Impremta JOAN
al seu servei des de 1983

segells de goma
impressió comercial
impressió digital

Països Catalans, 126 - Tel/Fax 972 23 60 05 - 17190 Salt

Clar i Català

EL NÚMERO I EL NOMBRE

El català normatiu distingeix entre *número* i *nombre* a fi de retornar aquests dos mots al lloc que els corresponia, ja que en la llengua col·loquial s'havia volgut passar per una drecera inventant un híbrid ni figa ni raïm: *Numbro*

Quan parlem de matemàtiques usarem NOMBRE. Exemples: *Nombre decimal, nombre binari, nombre enter, nombre dual, etc.*

Així mateix emprarem NOMBRE si ens referim al resultat de comptar globalment les coses o persones que formen un conjunt. Exemples: *un gran nombre de persones, un*

sens nombre de ciutadans, un nombre infinit d'ocells, etc.

NÚMERO en canvi és solament el nom amb què una persona o una cosa és designada dins una sèrie o col·lecció. Exemples: *M'estic al número dotze; tinc el telèfon número 24 25 26; voldria el número 13 de la Loteria; teniu el número 17 de la FARGA?*

Una altra cosa és que ens *Prenguin el número*, que vol dir que ens han fet objecte de burla, però això ja és una altra història. A reveure.

Salvador Sunyer

A Salt, en català

El català cosa de qui? No penso pas que sigui culpa dels nous emigrants si no sentim, tant com voldríem, la nostra llengua al carrer. Si tinguéssim la intenció i també la voluntat que al carrer se senti més el català, s'hauria de buscar altres maneres que aquestes de fer manifestacions o enganxar cartells. Quant temps fa de la Norma? I del depèn de tu? Al final t'adones que molt de rebombori per poca feina. Ara tothom entén el català, però no el sent enlloc.

De solucions per girar la truita n'hi ha d'haver, el que cal és trobar el desllorigador que obri la porta a noves mentalitats. El que ha quedat clar és que els anuncis en TV, Ràdio, Revistes i d'altres no han estat eficaços. Un anunci, si el receptor no l'assumeix, és pitjor que no haver estat publicat, bloqueja el camí d'entrada. No ho sé, potser el responsable de l'àrea d'ensenyament en podria treure millors resultats amb contactes directes amb associacions, entitats, casals de jubilats i amb tothom interessat.

N'estic més que segur que és la inèrcia la que ens ha portat on som, per allò que les relacions humanes han estat condicionades tants anys per poders magnífides, que no pas per voluntat de fer la punyeta en aquests temps que l'obertura ha permès (amb restriccions, això sí), una gran tolerància. Però, com s'explica si no hi ha autoritats capdavanteres que es posin al front, d'acord amb la societat? A Salt, majoritàriament, sent a parlar el castellà pel carrer, però feu una prova: parreu en català i us contestaran en català.

Dissabte passat, aprofitant el sol d'havent dinat, vaig anar per la zona esportiva. La ruta m'anava bé i vaig passar pel costat del camp de futbol nou. Ja de lluny

vaig sentir un llenguatge estrany; no per la llengua, si no per l'argot amb què s'expressaven. Joer! i algun Xordi era el més entenedor. Per curiositat i per averiguar de quin poble eren aquells vaillets, em vaig acostar al poc públic que hi havia. Potser era que un equip nostrat s'hagués agermanat amb algun equip de terres enllà i per deferència parlaven la seva llengua. També vaig pensar que potser al seu poble els havien tancat el camp i aprofitant alguna baixada de preus al camp de Viloví, l'aprofitaven per celebrar el partit a Salt i veure de propis ulls el seguit d'infraestructures esportives que s'escampen pel Pla

Doncs no, tot cabòries de la meva imginació. Al preguntar em diuen que són els equips de futbol cadet de Salt i de Tordera els que juguen. Vàrem parlar una estona i sembla que sí, que a les directives ja parlen català, que és a ni vell d'entrenadors que s'espantia tot. Nois que entre ells parlen en català (ho vaig sentir), a l'hora de la relació d'equip ja és una altra història i s'accepta amb tota normalitat

Ramon Torramadé

Com cada any, l'Institut Vallvera ofereix una obra de teatre musical per a totes les escoles de la ciutat. En aquesta obra hi participen alumnes de 1r fins a 4t d'ESO.

Aquest curs ofereix una representació de sis contes de diferents continents i diversos països del món. Des d'Europa fins a Oceania ens passejarem per diferents cultures que ens permetran descobrir l'encant i tradicions d'arreu del món.

L'obra comença amb un conte tradicional d'una tribu d'indis nord-americans que ens explica la llegenda que porta per títol **PER QUÈ LES LLEBRES BLANQUES?** Seguidament ens traslladarem a la Mediterrània, on els protagonistes són els sempre entranyables dofins, representats per titelles. El dofí Sebastià té un greu problema: no sap xiular. En el tercer conte viatgem cap a l'est d'Àsia, Corea, amb el conte **L'AIGUA MÀGICA**. La filosofia oriental ens ensenya que l'avarícia no porta mai enlloc. A continuació, amb la promesa del ratolí, ens situem a la sabana africana, on els animals esdevenen humans i ens donen una lliçó de companyonia i respecte. Tot seguit retornem a

l'antiga Europa medieval amb un dels contes més coneguts, **EL FLAUTISTA D'HAMELÍN**, més ben dit, **LES FLAUTISTES D'HAMELÍN**, on podrem gaudir d'uns petits vilatans (alumnes de 4t curs de primària de les diferents escoles de Salt), que ens oferiran una dansa medieval d'unes rates molt esbojarrades que ens encomanaran les ganes de ballar hip hop. Per acabar, anirem a les transparents aigües d'Oceania per escoltar una de les llegendes més fantàstiques sobre la creació de l'Univers, **LA SUOR DE TAAROA**.

L'obra s'acaba amb la coneguda cançó **We are the world** que ens interpretaran tots els alumnes del teatre acompanyats dels alumnes de 6è de primària de les escoles de la ciutat.

Aquesta experiència ha comportat la col.laboració d'una gran quantitat de gent; alumnes de 10 a 16 anys d'escoles de primària i de l'Institut Vallvera, professors de diferents especialitats, com ara d'educació visual i plàstica, tecnologia, música, anglès, català, castellà, pares, mares, tècnics de teatre de Salt i tots aquells que han col.laborat desinteressadament, amb entusiasme i dedicació. La unió de tot aquest

personal humà fa que el somni del teatre es faci realitat, durant una hora gaudim de 34 petits grans actors que ens traslladaran al màgic món dels contes i llegendes més populars d'arreu.

Josep Fuster
(professor de música)
i **Cristina Boada**
(professora de tecnologia)

Salt al Palau Robert de Barcelona

A partir del 12 de gener de 2004 s'inaugura en el Palau Robert de Barcelona l'exposició "Arquitectures de l'Aigua". Aquesta activitat ha estat realitzada pel Museu de l'Aigua de Salt i es podrà visitar fins al 15 de febrer. Aquesta exposició apel·la a la memòria històrica per mostrar com l'home ha aprofitat els recursos fluvials en una relació en què, sovint, la natura n'ha sortit perjudicada.

Amb el naixement a Ulldeter, a 2.400 m d'altitud, i la desembocadura a la platja de Pals, al cor de la Costa Brava, el riu Ter constitueix un exemple magnífic de com els assentaments humans han cercat des de temps ancestrals la proximitat de l'aigua per al consum i per a usos agrícoles. El creixent desenvolupament d'una activitat econòmica organitzada va exigir una utilització cada cop

més gran dels recursos hídrics, primer en les tasques artesanals per a la transformació de les matèries primeres bàsiques (cereals, paper...) i, després, durant la revolució industrial del segle XIX, com a veritable font d'energia. Aquesta necessitat d'aigua cada cop més gran va comportar la modificació del paisatge, del curs fluvial i, fins i tot, dels cicles naturals de crescudes i sequeres, a través de la construcció de rescloses i de grans embassaments (Sau, Susqueda).

L'exposició *L'arquitectura de l'aigua* del Palau Robert vol promoure la reflexió sobre la manera com l'actual societat hauria estat impossible sense els béns que ha proporcionat l'aigua i sobre l'escassa generositat que ha mostrat l'ésser humà envers els ecosistemes fluvials, fins al punt de permetre la seva

degradació. La mostra s'organitza a partir d'imatges fotogràfiques i apel·la a la memòria històrica ja que inclou paisatges, edificis, màquines i oficis del passat, és a dir, uns elements i unes activitats que en molts casos han desaparegut però que durant molt temps van estar íntimament vinculats amb el riu i que van configurar la vida quotidiana de moltes famílies. Tot aquest patrimoni fluvial forma part de la cultura i de la identitat del país, i la seva recuperació ha d'ajudar a l'assoliment d'un major equilibri en la relació entre l'home i el seu entorn. Actualment es percep l'equilibri ecològic dels rius com un factor més de riquesa, i d'aquesta manera la societat té plenament assumit que la recuperació dels cursos fluvials contribueix extraordinàriament al benestar i al progrés de tota la comunitat.

A banda de l'exposició pròpiament dita, en el mateix Palau Robert es presenta per primera vegada un recorregut per diferents elements patrimonials vinculats als usos de l'aigua, en el qual es proposa la visita de diferents indrets a partir del "carril-bici", que actua com a eix vertebrador d'aquest territori. Concretament els elements que es proposen visitar són els següents:

- El safareig de les Dones
- La sèquia Monar
- El pas de barca de Bescanó
- La central hidroelèctrica del comte de Berenguer de Bescanó
- El pou de glaç de Vilanna
- El vapor Burés d'Anglès
- El pont vell de Sant Julià de Llor i Bonmatí

Tant des del Museu de l'Aigua de Salt com des de l'Ajuntament de Salt us convidem a tots a visitar la.

Andreu Bover

La sèquia Monart. Fotografia Josep M. Oliveras

Per les passades festes de St. Narcís, vàrem tenir l'oportunitat d'entrevistar un dels components del grup Betagarri.

Betagarri són una formació de nou músics d'Euskadi i molt arrel·lats al nostre país.

Els mateixos es defineixen com un grup festiu però alhora combatiu, amb barreges musicals que van des del rock fins a l'ska. Darrerament han versionat una de les cançons més populars catalanes, "L'Estaca", interpretada en el seu nou i últim treball "Arnasa Hartu" (Agafa aire).

Després de fer actuacions per diferents punts de l'Estat, el passat novembre varen emprendre un viatge cap al Japó, on varen concloure la seva gira.

Trobareu més informació a la pàgina web oficial del grup: www.betagarri.com

Novetats recomanades

DESKARATS (*Per la cara*): Per als que vulgueu experimentar sensacions noves, us proposem el nou treball d'aquesta nova formació d'ska. Escollint aquest disc se't contagien les ganes de ballar i passar-t'ho bé, ja que és un disc ballable i divertit i alhora furiós i intens, amb uns tocs de swing i latin soul i amb un sentit de l'humor admirable.

LAX'N'BUSTO (*Morfina*): Després de tres anys d'espera, ens arriba el nou treball dels Lax'n'busto i que el passat mes de desembre varen presentar a la nostra vila, concretament a la Mirona. Un disc que es compon majoritàriament per temes de mitjos temps, introduint l'electrònica però sense ser exagerat i potenciant el so del teclat, que dona uns arranjaments diferents. Sens dubte un gran regal per aquestes festes.

GLAUCS (1994-2003): Després de 9 anys d'existència i 4 discs al mercat, el grup Glaucs ha decidit acomiadar-se amb un testimoni del concert gravat a la sala Mirona el 6 de desembre de 2002 en format dvd.

També inclou una pista de CD-ROM de tota la seva trajectòria, cançons inèdites, documentals, un videoclip, etc. Sens dubte, un record per tenir guardat del que ha sigut aquesta gran formació de rock català.

Pere Martí, Oriol Pallàs, Josep Ros i Narcís Preses
del programa **Patrimoni Nacional de Radio Salt** (Dissabtes de 16 a 18h)

**CENTRE de
GESTIONS
SALT, SL**

**Assessoria Administrativa
Fiscal i Laboral**

Assegurances Generals

Pg. Països Catalans, 148, baixos - Tel. 972 23 23 14 - Fax 972 40 18 46 - 17190 SALT (Girona)

La mare dels ous

No es que un altre món sigui possible, com clamen els detractors del pensament únic, es que és necessari, ens diu en R. Paniker. Temps enrera, l'empresari d'aquest país considerava al treballador com un valor humà i no com un simple cost econòmic del sistema productiu. Li exigia fidelitat i compromís però oferia a canvi promoció i seguretat. Avui es demanda el mateix però la contraprestació ha canviat, fet que deixa de dignificar el treball i desil.lusiona als joves. Els contractes són inestables i les retribucions són unes de les més baixes de la Unió Europea. La plena incorporació de la dona en el món laboral amb igualtat de condicions avança amb dificultats. La filosofia de la flexibilitat ha trastocat la gestió empresarial fins al punt d'evidenciar-se contraproduent.

La democràcia política sense la democràcia econòmica, és a dir, sense una distribució més digne i més justa de la riquesa i de les oportunitats, no és cap garantia de pau social ni de benestar per a ningú. No és possible una bona qualitat de vida sense una bona qualitat del treball, que a la llarga és la que genera més riquesa per al conjunt de la societat. Està fent estralls aquella premissa neoliberal i globalitzadora de que les empreses només funcionen no si guanyen diners, sinó si guanyen molts diners. És la tesi de la maximització de beneficis, i que a la llarga, afirmen alguns economistes nord-americans, acaba passant factura. El control estricte de la política de costos en un món desigualment competitiu és altament recomenat, però quan la competitivitat es basa en una doctrina de costos salarials mínims i els expedients de regulació massius, senyal de que no es gestiona amb professionalitat. Es fa imprescindible una màxima

qualificació tècnica i ètica de tots els actors socials que intervenen en el sistema econòmic, especialment dels que el gestionen.

Els tipus d'interès històricament baixos i les hipoteques cada cop més perllongades, fins al punt de condicionar tota la vida laboral d'una persona, poden permetre mantenir el creixement a costa de l'endeutament familiar, que per cert s'ha duplicat. L'activació econòmica no es pot basar només en aquest factor, sinó en un increment de la capacitat adquisitiva. Només l'augment de la renda familiar, a nivell europeu, pot millorar la despesa i la inversió. Bona part de les famílies catalanes no gaudeixen de capacitat d'estalvi, el nostre salari mínim interprofessional és el segon més baix de la U.E., després del portuguès, i algunes pensions de viudetat ni tan sols hi arriben. Es nega la bombolla immobiliària quan els preus s'han doblat en els darrers set anys i l'arribada de l'euro, més que enriquir-nos, com va passar amb la unió monetària alemanya de finals del segle XIX, ens ha fet més pobres. L'increment disfressat de preus i la pràctica d'un arrodoniment brutal, fent anar per exemple les peces d'euro com si fossin cent de les antigues pessetes, ens foreda les butxaques. El nou sistema del càlcul del IPC, que casualment s'activa amb l'entrada en circulació de la nova moneda, sembla poc efectiu en el registre de l'augment del cost de la vida.

Però l'increment de les pensions i dels salaris, que regulen els convenis col.lectius, es calculen a partir d'aquesta dada quan se sap, a més, que la inflació catalana és més elevada que la de l'estat espanyol. El sistema de protecció social s'ha d'ajustar al màxim a la realitat socio-econòmica del territori i de la gent

que hi viu. Un estudi recent, per acabar-ho d'adobar, revela que la demarcació gironina és la que més s'ha encaritat en els darrers temps.

Amb l'argument de que ens hem acomodat i de que ja no volem certes ocupacions, o treballar els caps de setmana, s'instrumentalitza una immigració mal regulada per tal de treballar el camp, el comerç o la construcció amb unes condicions laborals precàries, fet que incrementa les tensions socials i la pobresa de tots els treballadors. El mateix gremi de comerciants reconeix que les seves retribucions són esquistades, davant una manca creixent de personal, especialment qualificat. És el peix que es mossega la cua. Sectors essencials, com els industrials, demanen una experiència impròpia a un personal menor de trenta anys. Però quan un home o una dona en plena maduresa laboral i personal es queda a l'atur, té grans dificultats per ocupar-se novament. Són les incongruències d'un sistema que es revela ineficaç. Aquí hi juga un rol fundamental la formació tècnica i professional del treballador, en la qual les escoles i les universitats, les empreses i les administracions públiques haurien de col.laborar més activament.

En fi, es podria concloure que un món sense un treball dignificat no es propi de denominar-se, econòmic, social i moralment, desenvolupat.

Joan Corominas

El parc de les Deveses de Salt: un espai retrobat

MARFULL

ENTITAT PER LA DEFENSA

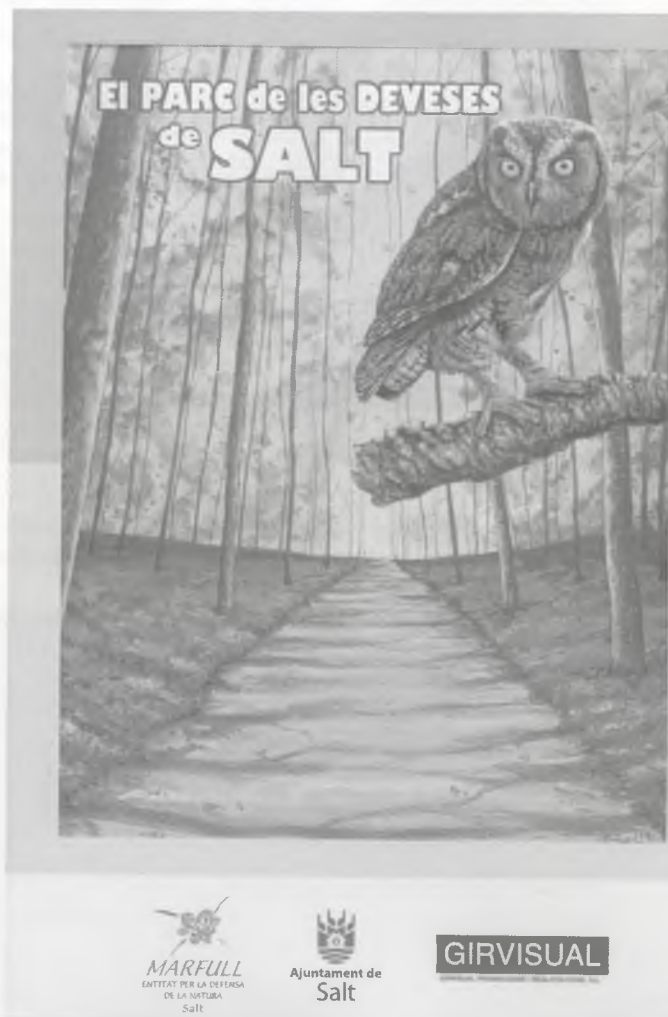
DE LA NATURA

Salt

A l'associació Marfull fa anys que treballem per tirar endavant un projecte que va sorgir a partir de les idees incloses en dos importants documents: "El Manifest Verd de les Deveses" i "50 Propostes per a unes Deveses vives".

Aquest projecte es va anomenar "El Parc de les Deveses de Salt" i ens vàrem marcar com a principal objectiu portar a terme accions per a donar a conèixer a la població de Salt i rodalies la riquesa natural i cultural de les Deveses. Alhora també preteníem conscienciar de la importància i la necessitat de protegir el nostre entorn de manera activa. En la primera fase d'aquest projecte vàrem incloure l'edició d'un vídeo i l'elaboració d'un llibre sobre les Deveses.

Després de tots els esforços dedicats, finalment aquest any hem aconseguit finalitzar el vídeo sobre "El Parc de les Deveses de Salt". La presentació oficial d'aquest vídeo es va fer al Teatre de Salt el diumenge 14 de desembre a les 7 de la tarda.

Presentació de l'audiovisual

El diumenge, 14 de Desembre, l'Associació MARFULL va presentar en un acte públic al Teatre de Salt, un audio-visual sobre el paratge de Les Deveses, va fer la presentació de l'Acte la Marta Guillaumes, presidenta de Marfull, que va agrair la col·laboració de professionals i voluntaris en la realització del vídeo presentat.

Tot i tractar-se d'un diumenge a la tarda, el poder de convocatòria de Marfull i l'interès sobre el treball que presentaven, va aconseguir la concurrència d'un nombre molt important de saltencs que varen omplir completament l'aforament del Teatre.

El treball presentat, de mitja hora de durada, fa una repassada amb visió històrica de les Deveses i la Sèquia Monar, i una pinzellada sobre la realitat actual, descobrint-nos els recursos ornitològics, florals i d'usos agrícoles i diversos que es poden

desenvolupar a aquesta extraordinària zona verda. El treball tindrà continuïtat amb la creació de diversos recursos pedagògics i de divulgació en que es tractaran amb profunditat la fauna i la flora de la zona, i les possibilitats lúdiques i pedagògiques de l'espai.

Com a cloenda Marta Guillaumes va demanar la presència a l'escenari de Joan Espigulé, Director del Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà, que va encoratjar a Marfull a continuar amb la seva valuosa tasca i finalment va tancar l'acte Jaume Torramadé, Alcalde Salt, donant les gràcies a Marfull per la seva feina i refermant que la implicació de l'Ajuntament en el projecte presentat ha de continuar en treballs seriosos com el que acabàvem de veure.

Canviar el procediment de relatar les cròniques de les excursions requereix, al meu entendre i parer, ser un bon narrador i coneixedor d'història, com és en aquest cas escriure sobre la nostra visita del mes de novembre a la fortificació de Salses (Catalunya Nord). Ho intentarem amb modèstia i senzillesa i amb la brevetat suficient, per donar-vos raó del que vam escoltar d'un guia, i visitat en aquesta sortida.

Primerament la fortalesa de Salses va ser construïda en un temps mínim entre 1497 i 1504. És una transició entre el castell medieval, al conservar les torres cantoneres, i al mateix temps una veritable fortalesa moderna geomètrica i enfonsada en el terra. Les muralles tenen entre 6 i 10 metres de gruix i s'enfonsen fins a la meitat de la seva alçària en un ampli fossat inundable.

El guia que ens acompanyava ens va conduir per unes galeries fins als pisos principals destinats al comandament de la fortalesa i on s'ubicava també les habitacions del governador, amb llars de foc, aigüeres, latrines connectades a un sistema d'evacuació directa, post d'extracció d'aigua, habitació, armaris, finestres amb bancs laterals.

Aquest confort no minvava la seva eficàcia militar, ja que aquestes cambres disposen d'obertures de tir, per defensar-se de l'enemic. A continuació ens varen portar fins a la planta del pati, on s'allotjaven les quadres, el forn i l'habitació amb dues banyeres per l'ús exclusiu del governador, on feia servir i aprofitava l'aigua calenta, gràcies a l'escalfor que rebien de les parets d'un obrador instal·lat al costat. Ho tenien molt ben ideat, amb l'emanació també de vapor calent, molt semblant a la sauna actual, però amb menys comoditats.

Fetes aquestes visites d'unes dues hores aproximadament, ens trobem tots al pati central, ja que per recórrer totes les dependències, pisos i fossats d'aquesta fortalesa, segons el guia, necessitaríem un mes. Disposem a continuació de temps lliure, que aprofitem per donar un passeig pel poble de Salses, amb moltes cases deshabitades i poca gent pels carrers.

Amics lectors, aquesta vegada no he volgut fer història d'aquesta fortalesa, que té ben bé la seva, per no allargar-me en aquesta crònica, ja que en les properes m'agradaria fer els reportatges on el protagonista sigui algú de la colla que ens acompanya, perquè faci constatar la seva opinió de la sortida realitzada, arribant a la conclusió per la meua part de no intervenir en els comentaris narratius dels llocs visitats, i que siguin els nostres excursionistes els que ho facin.

A l'hora convinguda, camí de tornada cap a la nostra estimada Catalunya, per quedar-nos a dinar en un restaurant a prop de Sant Climent Sescebes. Després de dinar, una estona de ball, per acabar de pair el menjar, i una vegada finalitzat, tornar a reprendre la ruta fins al nostre destí d'origen.

La propera excursió serà arribar-nos fins a Barcelona, per visitar el Poble Espanyol, amb data 18 de desembre, comptant com sempre amb tots vosaltres, estimats amics excursionistes.

Salt, 24 de novembre de 2003

Ingredients (per a 4 persones)

12 ous
12 olives farcides d'anxova
100 g de pernil salat
100 g de tonyina en oli
100 g de gambes cuites pelades

Elaboració

Una vegada bullits els ous i separats de la closca, partir-los per la meitat i separar-ne els rovells. Picar amb la picadora tots els ingredients, excepte la maionesa, que es guarda a part. Omplir les meitats dels ous amb la pasta feta amb els altres ingredients i col·locar-los dintre d'una plata, amb cura que quedin

ben ajustats. Una vegada plenes totes les meitats dels ous, cobrir-les amb la maionesa, procurant que tota la superfície de la safata quedi coberta.

Passar els rovells pel passapuré i repartir-ho directament sobre la maionesa i una vegada coberta en tota la seva extensió ja estan preparats per servir.

Suggeriment

Es cas de no disposar de passapuré pot utilitzar-se una escorredora i una mà de morter, encara que és un procés molt més lent.

Recepta de la Sra. **JOANA FERRER I CASACUBERTA**
Comissió Gastronòmica del Consell de la Gent Gran de Salt

Mestresses de casa que formen part de la Comissió Gastronòmica del Consell Municipal de la Gent Gran de Salt. No hi són totes però fan una bona colla.

GARATGE INTERNACIONAL

ROBERT VIDAL, SA.

CONCESSIONARI

Alfa Romeo **FIAT** LANCIA

Club petanca Salt

El dia 29 de novembre va tenir lloc a l'Hotel la Terrassa de Platja d'Aro l'entrega de premis de la temporada 2003, de tots els campionats organitzats per la Federació Catalana de Petanca. L'acte va ser presidit pel president de la Federació, Sr. Josep Orlando Diaz, pel delegat territorial d'Esports, el bon amic Sr. Joan Canals, i per diversos membres de la Federació Catalana. El Club Petanca Salt hi tenia 23 jugadors que varen quedar entre els tres primers a les diferents modalitats petanquistes, els quals van rebre els corresponents premis. Tot seguit es va celebrar un sopar de gala i un animat ball de fi de festa.

El dilluns dia 8 de desembre, amb motiu del pont de la Constitució, vam organitzar un concurs per a tots els socis del Casal, amb sorteig amb caps de sèrie i dinar opcional. Un total de 36 jugadors varen disputar aquest campionat, que va ser un èxit, ja que el temps hi va ajudar molt. El resultat final va ser el següent: campions, l'equip de Carme Muñoz, Dolores Espinosa i Josep Jorquera; el 2n lloc per Pere Canadell, Montse Cabrellez i Loli Vázquez; el 3r, per Xavier Mir, Yolanda Jorquera i Antonio Ortiz, i el 4t lloc per Àngel Fernández, Xavier Bohigas i Josep Boó. En Josep Mª Peñín va aconseguir el premi al biberó i en Manolin Romero el del Carreau. Es van donar uns lots de Nadal als guanyadors.

Els dissabtes es continua jugant la lliga de les tardes amb molt poca participació, però els que vénen s'ho passen bé i "això és el que val"

També els diumenges es juga la clàssica lligueta d'hivern cada matí, tot i el fred que fa. Entre 25 i 30 jugadors s'enfronten entre ells per mirar d'acabar entre els 5 primers classificats i així tenir dret a premi.

Hem començat un nou any, que espero i desitjo que sigui bo per al Club i per a tots els jugadors, que els èxits esportius ens siguin favorables i que la participació als concursos sigui al més nombrosa possible, com més siguem més possibilitats tindrem.

Un any més animo a tots els que no han jugat mai a la petanca que s'animin a provar-ho, no és tan difícil ni tan car. Si voleu venir, qualsevol dissabte a la tarda ens hi trobareu (demaneu per algú de la junta i us explicarem de què va el tema)

Josep Boó i Alech

NUEVO CITROËN C2

URBAN SPORTS CAR

0% Materia grasa.

El nuevo Citroën C2 es un coche lleno de energía. Con auténtico espíritu deportivo. Motores diésel HDi o gasolina de última generación de hasta 110 cv y, si lo deseas, caja de cambios SensoDrive con mandos en el volante, para estar siempre en buena forma. Un equipamiento* sorprendente: regulador de velocidad, climatizador, ayuda al aparcamiento o radio-teléfono con navegador.

En seguridad tampoco se queda atrás, 6 airbags, ABS y ESP. Y espera a ver su interior: asombrosamente espacioso y modulable, con asientos traseros deslizantes e independientes, portón trasero dividido en dos...

Ven a conocer el nuevo Citroën C2 y comprobarás que con un coche así está prohibido aburrirse.

Nuevo Citroën C2 desde 8.200 €**

www.citroen.es

Información Citroën: 902 44 55 66

CITROËN prefiere TOTAL

CONDICIONES ESPECIALES DE FINANCIACIÓN CON CITROËN *Credit*

 CITROËN

NO TE IMAGINAS LO QUE
CITROËN PUEDE HACER POR TI

Modelo fotografiado: C2 1.6 VTR. *Equipamiento según versiones. **PVP recomendado (incluye IVA, impuesto de matriculación, transporte, oferta de lanzamiento y Plan Prever gasolina). Válido hasta fin de mes para turismos en stock en Península y Baleares en los puntos de venta que participen en la operación. Consumo mixto (L/100 km.) / Emisión CO₂ (grs./Km.): 4,1-6,3 / 108-151

garage andreu

GARAGE ANDREU

Concessionari Oficial Citroën

Ctra. Barcelona, 204 - 206 - 17005 Girona (SPAIN) - Tel. 972 20 68 08 - Fax 972 20 70 61 - e-mail: info@garageandreu.com - www.garageandreu.com

CITROËN

Naixements, casaments i defuncions del de 16 de novembre al 15 de desembre

Naixements

Dina El Arguioui (15 de novembre)
Alejandro García Lozano (17 de novembre)
Alimami Sawaneh (19 de novembre)
Iker López Lendine (19 de novembre)
Abdelkarim Jaatit (21 de novembre)
Mónica Zaragoza Ascanio (22 de novembre)
Si-Mohamed Fares (23 de novembre)
Mohamadou Sawaned (24 de novembre)
Mahamadu Fofana (25 de novembre)
Jammeh Jagiteh (25 de novembre)
Nafian Qazi-Qamrul (26 de novembre)
Fouad Boubes (27 de novembre)
Francisco López Robledillo (28 de novembre)
Lidia Herrero Ballesteros (28 de novembre)
Joaquim Díaz Iglesias (28 de novembre)
Bernat Plana Madeo (30 de novembre)
Oriol Estañol Canal (30 de novembre)
Jordi Cadena Expósito (1 de desembre)
Mohamed Boughamrani (2 de desembre)
Aaron Asselborn (3 de desembre)
Ivet Casas García (4 de desembre)
Awa-Granada Kanteh Ndaw (5 de desembre)
Abel Gutiérrez Pol (6 de desembre)
Mar Cáceres Sánchez (7 de desembre)
Jihan El-Kichouhi (8 de desembre)
Eloi Muñoz Torres (8 de desembre)
Ibrahim Balde (9 de desembre)
Adrià Beltrán Ponce (10 de desembre)
Hanan El-Bakkali (10 de desembre)
Alan-Aimar Cevallos Abad (14 de desembre)
Christian Rodríguez Escobar (15 de desembre)

Casaments

Lluís Madueño Gómez i Ruth-Maryuri Osorio
Timarán (21 de novembre)
Francisco Guijarro Laso i Maria Dolores Díaz
Peláez (25 de novembre)
Guillermo-Carlos-Mario Casella i Eva Santaló
Cortina (12 de desembre)
Uriel Tabares Tabares i Maria-Sugey Naboyán
Torres (13 de desembre)

Defuncions

Gerardo Soto Rojo	16/11/2003
José Barret Dilme	19/11/2003
José Coll Figueras	19/11/2003
Lourdes Brugada Roca	20/11/2003
Elvira Juventench Armengol	21/11/2003
Pedro Costa Oliveras	24/11/2003
Jordi Matas Quintana	26/11/2003
Marcela Fernández Garcia	27/11/2003
Magdalena Colomer Formatger	30/11/2003
Joaquín Torras Torrent	01/12/2003
Ramona Ribas Palahí	01/12/2003
José Clavero Gómez	02/12/2003
Damian Ortega Moreda	02/12/2003
Jose Plana Planella	04/12/2003
Carmen Riuro Ribot	04/12/2003
Àngel Company Martí	09/12/2003
Teresa Anglas Fontanet	10/12/2003
Carmen Viciano Marín	13/12/2003
Consuelo Sala Espech	14/12/2003

OPEL

Gudayol Auto-Taller, S.A.

Exposició i Venda: c/ Major, 156
Telèfon 972 24 20 43 - 939 84 08 72
E-mail: gudayol@grn.es
Horari: de dilluns a dissabte de 10 a 1 i de 5 a 8

Servei Oficial: c/ Mercè Rodoreda, 13
Telèfon 972 24 37 49
Grua 24 hores 907 20 62 30
Horari: de dilluns a divendres de 9 a 1 i de 3 a 8
Dissabte al matí obert de 10 a 1

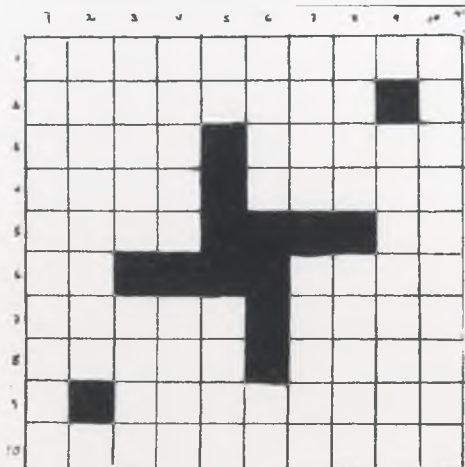
GRAN PROMOCIÓ
Grans Ofertes en Venda de Cotxes i Serveis
Vine a la nostra exposició i veuràs els
avantatges de comprar un Opel a Salt.

70^e
Aniversari
1928-1998

També ens podeu trobar a Internet: <http://www.grn.es/gudayol>

per BUGARAC

Encreuats

Horizontals

1. Persistir en una manera de ser, d'obrar. 2. Arranjarà, disposarà.-
3. Conjunt de tendes i cabanes que serveix de campament de nòmades. Que aspira a igualar o a ultrapassar algú. 4. Figuera infernal. Al revés, fruit del lledoner. 5-. Boig. La teva. 6. Símbol del sodi. Sec, estèril. 7. Al revés, recipient de llauna per guardar-hi oli. Al revés, oval. 8. Peix selaci molt voraç. Al revés, celebrava rient. 9. Al revés, treure els llucs d'una olivera. 10. Al revés, salar una vianda fent que la sal hi penetri.

Verticals

1. El fet de ser padrí o padrina. 2. Ahinarà. 3. Papilionàcia de fulles crases i flors rosades (pl.). Al revés, amant. 4. Nació d'Àsia. Aniran 5. Està. Al revés, repeticions acústiques. 6. Avaro. Ciutat bíblica. 7. Al revés, parlaré. Al revés, metall. 8. Crucífera conreda per les seves arrels carnosas. Eina dels calderers per repicar i doblegar la planxa. 9. Sentiment d'orgull arrogant. 10. Xerraires (fem.)

solucions horitzontals

Perseverar. 2. Aguisarà. 3. Duar. Rival. 4. Rici. ódelL . 5. Insà. Ta. 6. Na. Àrid. 7 artiS. tavO. 8. Tauró. aieR. 9. racullsE. 10.erdnerplaS

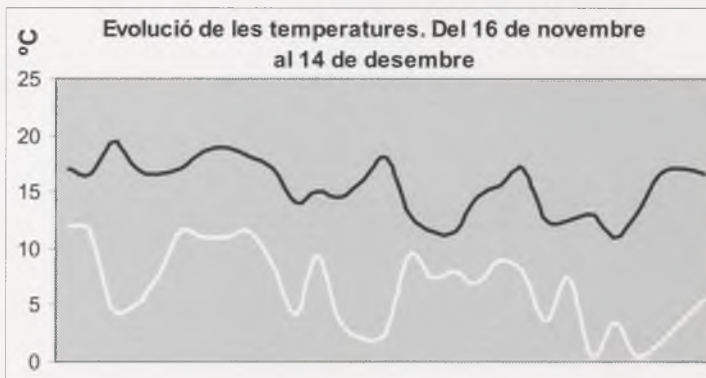
B. Pérez. G.

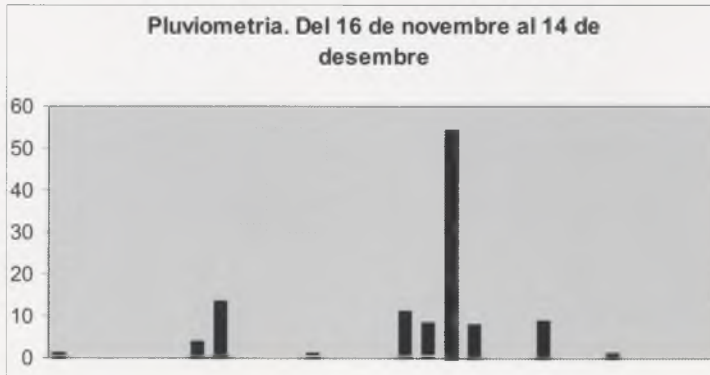
El temps

Temperatures del 16 de novembre al 14 de desembre

Temperatura Màxima: 19,5° el dia 18 de novembre
Temperatura Mínima: 0,5° els dies 9 i 11 de desembre

Dies de pluja: 11 dies
Precipitació màxima en un dia: 54 litres el dia 3 de desembre
Pluja acumulada: 109,3 litres des del 16 de novembre al 14 de desembre

Edifici

GIRONA a 5 minuts del centre 24

Pis tipus de 4 dormitoris

*Carrers Illa, 5
Bernat Boades, 84*

- Pisos de 91 a 104 m² útils
- Acabats de qualitat
- Façana d'obra vista
- Fusteria exterior de PVC amb interior acabat en cirerer
- Paviment de parquet
- Pàrquing opcional

Visiteu-nos a:

www.eugesa.es

per veure tot el nostre estoc

PROMOU:

**Residencial
Maçana**
SOCIETAT LIMITADA

III PROCAM

Grup Immobiliari CAIXA CATALUNYA

INFORMACIÓ I VENDA:

EUGESA

CONSTRUCTORA • IMMOBILIÀRIA

C/ Major, 182 - SALT

☎ 972 40 60 93